

Adică ucide patimile din tine cât sunt mici, că pe urmă este mult mai greu! Pe acești prunci ai fetei Babilonului îi omoară darul și puterea lui Hristos! Hristos S-a numit în Sfânta Scriptură de trei ori „piatră”: *Piatra cea din capul unghiului, pe Care n-au băgat-o în seamă ziditorii; Piatra cea nefăcută de mână, Care se taie din munte*, despre care se spune la Daniil; și *Piatra, stânca din care a ieșit apă*, când a fost lovită de Moise, simbolizând coasta lui Hristos din care a ieșit apă și sânge. [...]

Ai auzit că spune în Scriptură așa: *În dimineți am ucis pe toți păcătoșii pământului, ca să pierd din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea!* Ai auzit când trebuie uciși păcătoșii – adică gândurile rele? În dimineți! Gândurile păcătoase răsar din minte, ca mai înainte pruncii fetei Babilonului, care se nasc dintr-însa. Și nu arată Scriptura să-i ucidem când ar fi pe la amiază sau seara. Ci, când au răsărit, în dimineți ucide pe păcătoșii pământului! Gândurile păcătoase, cum au răsărit în minte și imaginație, trebuie ucise prin Rugăciunea lui Iisus, *ca să pierzi din cetatea Domnului – cetatea este sufletul – pe toți cei ce lucrează fărădelegea*. Dacă am ucis pe păcătoșii pământului, adică gândurile păcătoase, când răsar din minte, am

pierdut din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Că doar prin gândurile pătimase vin faptele pătimase. Tot păcatul de la gânduri vine. Și atunci, dacă ucidem pe păcătoșii din cetatea Domnului în dimineți, am curățit cetatea, care este sufletul nostru. [...]

Zice dumnezeiescul părinte Efrem Sirul: Nu vă aruncați în negrijă, frații mei, pentru păcatele cu gândul, că ar fi mici! Nu-s mici! Hristos, Înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a arătat și a socotit preacurvie într-o poftă de femeie și ucidere într-o ură de frate. Și acelea se fac cu gândul. Iată, mă fac ucigaș și preacurvar în toată ziua. [...]

Omului i se pare că este curat, dacă n-a făcut păcatul cu lucrul. Cea mai mare înșelare este asta! Că tocmai acum suntem în cel mai greu păcat, adică în *nesimțire*, după Sfântul Maxim. Când nu avem simțirea păcatului, suntem în cel mai greu păcat; că atunci mintea noastră-i oarbă, iar nesimțirea este moarte minții. Mintea nu simte păcatul și omorârea sufletului, mai înainte de moarte trupului. Și nesimțirea se naște și ea tot din iubirea de sine.

Sursa: Volumul I al cărții „Ne vorbește Părintele Cleopa” – Editura Episcopiei Romanului, 2001

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 18 ianuarie**
18:00 – Vecernia
- **Duminică: 19 ianuarie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignit.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 55 / 12 ianuarie 2014 ♦

CUVIOSUL IOSIF ISIHASTUL

NU AVEM ÎMBRĂCĂMINTE DE
NUNTA, DE ACEEA TREBUIE SĂ NE
CURĂȚIM

Am spus că suntem suflare a lui Dumnezeu. Pentru că avem această

rudenie cu Dumnezeu și Dumnezeu este prezent pretutindeni, suntem și noi mereu aproape de El. Suntem fiii Lui. Și văzând vrednicia cu care ne-a învrednicit, fiind suflarea Sa, trebuie să ne îngrijim să nu-L întristăm.

Și pentru că am întinat mintea noastră și inima noastră și trupul nostru cu cuvântul, cu fapta, cu cugetul, acum nu mai avem îndrăzneală. Nu avem haină de nuntă. De aceea trebuie să ne curățim; cu spovedanie, cu lacrimi, cu durere în suflet; și peste toate, cu rugăciunea, care curățește și desăvârșește pe om.

Veșmântul despre care cântăm în Săptămâna Mare, „*Cămara Ta, Mântuitorule, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am ca să intru întru înșansa*”, este harul lui Dumnezeu, pe

care îl dobândim prin rugăciune curată.

Mai întâi omul trebuie să se roage, cu simplitate pe care o are, vărsând multe lacrimi. Acestea sunt harul lui Dumnezeu, care se numește har curățitor, care îl încântă pe om și-l conduce la pocăință. Bunul nostru Dumnezeu, Cel ce este întru toate și peste toate, Acela ne găsește. Acela ne vede. Acela ne cheamă. Acela ne cunoaște mai întâi. Apoi Îl cunoaștem noi, după ce ne va milui cu mila Sa dumnezeiască.

De aceea și pocăința, și jelirea, și lacrimile, și toate celelalte care se întâlnesc la cel care se pocăiește. Toate sunt ale harului dumnezeiesc. Este harul curățitor, care îl curățește pe om. Nu este lucru bun care să nu fie de la Dumnezeu, nici lucru rău care să nu fie de la diavol.

Să nu-ți intre vreodată în minte că ai făcut vreun lucru bun fără Dumnezeu. Deoarece numai ce gândești acest lucru, te va părăsi harul și-l vei pierde, pentru ca să afli starea ta de slăbiciune, să afli *“cunoașterea de sine”*.

Pentru ca să cunoască cineva slăbiciunea firii, trebuie să întâlnească multe și mari ispite. Atunci, prin multe încercări, se smerește și cunoaște smerenia adevărată. Dar este nevoie de mult timp pentru aceasta.

Smerenia nu este vorbă goală pe care o spunem noi: *“sunt păcătos”* și altele ca aceasta. Smerenia este adevărul. Să afli și să cunoști că ești un nimic. Acel

nimic care era înainte de a face Dumnezeu lumea. Acest *“nimic”* suntem. Rădăcina ta, existența ta începe de la *“nimic”*, și maica ta este *“țărâna”*, iar Creatorul tău este Dumnezeu. Ce ai, să nu fi primit? Iar dacă ai primit, de ce te lauzi ca și când nu ai fi primit? Este mare darul lui Dumnezeu de a cunoaște adevărul. Și acest adevăr ne-a spus Domnul că ne eliberează din păcat.

Cunoștința despre Dumnezeu este vederea lui Dumnezeu. Cunoașterea duhovnicească, nu cea naturală, cunoaște pe Dumnezeu. Cunoașterea naturală este distincția dintre bine și rău, și o au toți oamenii, iar cunoașterea duhovnicească este dobândită prin lucrarea duhovnicească, după *“cunoașterea de sine”*. Toate acestea se dobândesc cu harul lui Dumnezeu, prin rugăciune. Harul lui Dumnezeu se vede tainic și se cunoaște în simțirea minții numai în ceasul rugăciunii.

Sunt multe felurile rugăciunii. Toate sunt bune, dacă omul se roagă cu simplitate. Dacă omul este îndrumat de cineva și nu face ascultare de el, atunci va rătăci.

În afara rugăciunii minții, toate celelalte feluri de rugăciune este posibil să se transforme odată cu trecerea timpului. Atunci când se pierde simplitatea, și omul începe să se ia în seamă pe sine.

Rugăciunea minții, invocarea numelui lui Dumnezeu nu lasă loc nici îndoielii și nici rătăcirii. În timp ce se invocă

numele lui Hristos fără încetare înlăuntrul inimii, Acesta ne curățește de întuneric și ne scoate la lumină.”.

Sursa: www.razbointrucuvant.ro

PĂRINTELE ILIE CLEOPA

TOT PĂCATUL DE LA GÂNDURI VINE

Paza minții are atâta legătură cu rugăciunea minții, ca și trupul cu sufletul. De la paza minții putem trece imediat la rugăciunea minții. Sfântul Isihie Sinaitul spune așa: Nimeni nu va scăpa de căpeteniile tartarului fără de paza minții, măcar de ar fi cât de mare filozof și cât de mare înțelept în lume. Paza minții, după învățătura Sfinților Părinți, constă în aceasta: în a ne trezi cu mintea, în a ne împotrivi păcatului cu mintea și în a chema pe „Doamne Iisuse...”, prin rugăciunea minții. Îndată ce ne-am trezit, simțim cu mintea dacă se apropie un păcat de minte sau un gând rău; că orice gând rău este un șarpe gânditor, adică un diavol. Și îndată ce l-am simțit că se apropie, să ne împotrivism; cu arma buneivori (cu voința) ne împotrivism să nu-l primim, căci avem această putere. Dar *puterea noastră este slabă și țăria noastră neputincioasă*, cum spune la hirotonie. Și atunci, ce-i de făcut? Ne trezim, după puterea noastră, să vadă Dumnezeu că voința noastră se mișcă spre bine, și ne împotrivism păcatului. Și negreșit să ținem legătura cu Domnul, chemându-L prin rugăciunea „Doamne Iisuse...”.

Dar nimeni să nu se bazeze pe trezvia sa sau pe voința sa, că-i tare împotriva păcatului, că rămâne foarte, foarte înșelat! Pentru că, negreșit, voința noastră și trezvia noastră trebuie să fie întărite de Domnul nostru Iisus Hristos. De aceea ne trezim, ne împotrivism cu voia de sine stăpânitoare și chemăm pe „Doamne Iisuse...”. Acestea trei stau nedezipite una de alta. [...]

În Sfânta Scriptură se spune așa: *Fata Babilonului, ticăloasa, fericit este care va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră* (Psalmul 136, 8-9). Iată pe cine ferește Duhul Sfânt! Pe cel ce ia fiii fetei Babilonului și-i trăneste de piatră. Tâlcuirea Sfinților Părinți din *Filocalie* este așa: fata Babilonului este mintea noastră. Cuvântul Babilon înseamnă amestecare. Fiindcă mintea noastră pururea este amestecată cu gânduri bune și rele, o numește „fata Babilonului”, născută din amestecare, combinată cu amestecarea. Iar fiii fetei Babilonului sunt gândurile minții, pe care le naște ea. Și cine-i fericit? Acela care-i treaz cu mintea și, cum vede că s-a născut din minte un copil – un gând rău – îl ia de picioare și-l dă de piatra Hristos. Cum ți-a venit un gând rău în minte, dă-l de piatra Hristos: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Vine un gând de curvie: „Doamne Iisuse...”, dă-l de piatră! Vine un gând de mânie, dă-l de piatră! Vine un gând de trufie: „Doamne Iisuse...”; un gând de viclenie: „Doamne Iisuse...”; un gând de zavistie: „Doamne Iisuse...”. Trăneste-i de piatră pe pruncii aceștia ai „fetei Babilonului” – adică cugetele rele ale minții –, de când sunt prunci.